

איש מסירות-נפש במהותו

את הקב"ה למעלה מכל מדידה ומגבלה - זכה שינתהגו עמו מלמעלה במידה כנגד מידה, והוא קיבל שכר שאף הוא למעלה ממדידה ומגבלה - "ברית כהונת-יעולם".

כמו כוהן

יש לומר שפעולתו של פינחס היא המקור לדברי הרמב"ם ש'כל איש ואיש אשר נדבה רוחו אותו... הרי זה נתקדש קודש-קודשים... כמו שזכה לכהונה'. כלומר, כשיהודי עובד את ה' במסירות-נפש ולמעלה מכל מגבלה - הוא "נתקדש קודש-קודשים" ונעשה קרוב לקב"ה כמו כוהנים ולוויים.

ההוראה ממעשהו של פינחס היא שצריך לפעול בחיזוק היהדות ובהרבצת התורה מתוך מסירות-נפש ובלי חישובים ושיקולים. כשפועלים כך זוכים שהקב"ה מעניק סיוע שאף הוא למעלה מכל מדידה ומגבלה, עד שהוא מביא את הגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח-צדקנו.

(לקוטי שיחות כרך לג, עמ' 167.
תורת מנחם כרך מ, עמ' 272)

מתייגע ומעורר בנפשו תוקף גדול עד כדי מסירות-נפש.

אבל יש מי שהוא איש מסירות-נפש בכל מהותו. הוא מסור לגמרי לרצון ה', עד שאין לו שום רצון אישי משל עצמו. מהותו היא מסירות-נפש מוחלטת לקב"ה, וממילא מסירות-הנפש מתבטאת בכל פרט, גם ביום רגיל ובפעולה שגרתית של לימוד תורה וקיום מצוות.

למעלה מהגדרים הרגילים

זו הייתה מדרגתו של פינחס. הוא סיכן את חייו על דבר שאין הוא חייב לעשותו. ויתרה מזו, אילו היה שואל - לא היו מורים לו לעשות את המעשה. ובמיוחד שבאותו מעמד נכח משה רבנו והוא לא עשה דבר (ופינחס לא ידע ש"נתעלמה ממנו הלכה"). אבל פינחס לא שאל שאלות ולא שקל שיקולים, אלא מסר את נפשו, מכיוון שהיה איש מסירות-נפש בעצם מהותו, וכשכא לידו עניין של קידוש השם - קינא את קנאת ה' צבאות.

לכן זכה לשכר שאף הוא למעלה מהגדרים הרגילים. בגדרים הרגילים אי-אפשר להפוך את מי שאינו כוהן לכוהן, אבל מכיוון שפינחס עבד

יש דברים התלויים בתולדה, והאדם אינו יכול לשנות אותם, גם אם יתאמץ מאוד. כזאת היא, למשל, הכהונה: מי שנולד לאב כוהן - כוהן הוא, ומי שאביו אינו כוהן - לעולם לא יוכל להיות כוהן.

על-פי זה תמוה ביותר השכר שניתן לפינחס על מעשהו, שגרם לעצירת המגפה. עד אותה שעה פינחס לא היה כוהן, אף-על-פי שהיה נכדו של אהרון הכהן, כי בשעה שמשחו את הכהנים לכהונה עדיין היה ילד, ולא קיבל את קדושת הכהונה. אי-כך, איך ייתכן שפתאום נעשה כוהן כשכר על מעשה שעשה, והלוא כהונה תלויה בתולדה ולא במעשיו של האדם!?

מסירות-נפש בכל פרט

שכרו של פינחס משקף את המעלה המיוחדת של מסירות-הנפש שהייתה אצלו. יכול יהודי להיות בעל מסירות-נפש, אבל מסירות-הנפש איננה עיקר מהותו. במצב רגיל הוא עובד את הבורא בעבודה שהיא על-פי טעם ודעת, עבודה מדודה ומבוקרת. הוא לומד תורה ומקיים מצוות על-פי הסדר והכללים הרגילים. אלא שאם מתעורר צורך יוצא מן הכלל - הוא

אמרת השבוע

טעות שאינה טעות

האדמו"ר רבי אברהם-יעקב מסדיגורה עלה לארץ-ישראל בקיץ של שנת תרח"צ. בליל ראש-השנה תרצ"ט, החג הראשון שעשה על אדמת הארץ, התרגש מאוד כשאמר את הקידוש, וקרא בטעות: "זמן שמחתנו". מיד תיקן ואמר: "יום תרועה, מקרא-קודש", כפי שראוי לומר.

לאחר נטילת ידיים וברכת 'המוציא' שוחחו עמו המסובים על הטעות שאירעה לו. אמר להם הצדיק: "לאמתו של דבר, פליטת-הפה שקרתה לי אינה טעות גדולה כל-כך. וכי יש ליהודי שמחה גדולה יותר מלחגוג את ראש-השנה בפעם הראשונה על אדמת ארץ-ישראל!?"

פתגם חסידי

"אנו זקוקים לאמונה כדי לדעת שיש הסתר-פנים בעולם, אבל אחרי שאנו יודעים ומכירים שזה הסתר-פנים - שוב אין כאן הסתר-פנים" (רבי פינחס מקוריץ)

פינחס | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

השריש קנאות

"בקנאו את קנאתי בתוכם" (במדבר כה,יא). בקנאות, זו שפינחס קינא לה' והרג את זמרי, השריש פינחס "בתוכם", בתוך בני-ישראל, את מידת הקנאות לה', שלא יוכלו לסבול עוברי עברה.

(רבי מנחם-מנדל מקוצק)

קנאות טהורה

קנאותו של פינחס הייתה לשם שמים בלבד, בלי שום תערובת של נקמה, כמו נקמתו של הקב"ה, שרחמיו על כל מעשיו ואת אשר יאהב ה' יוכיח. זו כוונת המילים "בקנאו את קנאתי" - קנאותו של פינחס הייתה דומה לקנאותו של הקב"ה.

(רבי יהושע מקוטנה)

השלום כאיזון

"לכן אמור: הנני נותן לו את בריתי שלום" (במדבר כה,יב). מידת הקנאות ומידת השלום הן שתי מידות קיצוניות ומנוגדות. מאחר שבפינחס הייתה מידת הקנאות מן הדין להעניק לו את מידת השלום, כדי להטותו לדרך המיצוע.

(כתב סופר)

בזכות פינחס

רק בזכות קנאותו של פינחס היה הקב"ה יכול

להמשיך בהשראת שכינתו בתוך בני-ישראל, ומשום כך "לא כיליתי את בני-ישראל בקנאתי".

(פניני התורה)

מיזוג ניגודים

מהות השלום היא מיזוג של שני ניגודים. מוצאו של פינחס אף הוא מיזוג ניגודים: מצד אחד ב'ן פוטי', ומצד שני מזרעו של אהרון. לכן "הנני נותן לו את בריתי שלום".

(תולדות יעקב יוסף)

כפרה על העם

"תחת אשר קינא לאלוקיו וכפר על בני-ישראל" (במדבר כה,יג). כאן למטה היה נראה שפינחס עשה את מעשהו מתוך קנאות, אבל באמת כוונתו הייתה לכפר על בני-ישראל. הוא מסר את נפשו על אהבת-ישראל.

(רבי ישראל מרוז'ין)

הברכה הדרושה

לאחר שפינחס הראה גבורה כזאת ומסירות-נפש רבה כל-כך בעבור בני-ישראל, הברכה שנוקק לה ביותר הייתה השלום. כי על-פירוב השכר שמקבלים בעבור זה הוא רדיפות ומחלוקת.

(רבי יונתן אייבשיץ)

הים ציית

המסע רצוף התלאות והניסים הגיע סוף־סוף ליעדו. זה היה מסעו של רבי חיים בן־עטר, הידוע בכינויו 'אורי־חיים הקדוש', ממרוקו לארץ־ישראל. שנים השתוקק לעלות לארץ־ישראל ולהקים בה ישיבה ללימוד התורה ולהחשת הגאולה. בסוף שנת תק"א זכה להגשים את חלומו.

בדרכו לארץ־ישראל התעכב באיטליה, שבה נהנו היהודים משפע כלכלי. שנתיים עבר בערי איטליה, והקים ועד תומכים שיהיה ממונה על משלוח כספים להחזקת הישיבה.

באותם ימים כתב באיגרתו: "כי קול יצא מלפני ה' בלב כל בחורי המוני עם אלוקי אברהם... לעלות לעיר סביב לה הרים... להתגורר בעפרה... לומר די לצער הפרידה של עם ישראל מארצו".

במהלך המסע ראו 'אור החיים' ומלוויו את יד ההשגחה. האנייה הפליגה מאלכסנדריה שבמצרים כדי לעגון בנמל יפו. אך רבי־החובל טעה והוריד את הנוסעים בנמל עכו. לאחר מכן התברר כי זה היה לטובה, שכן מגפה קשה השתוללה באותה עת ביפו והפילה חללים רבים.

החליט רבי חיים להקים את ישיבתו בעכו. הישיבה נקראה 'כנסת ישראל', והיא התפתחה והייתה לאבן שואבת לתלמידים רבים. בחודשים הראשונים של שנת תק"ב ערך רבי חיים מסע עם תלמידיו אל קברות הצדיקים בארץ־ישראל.

המסע הסתיים בעיר טבריה, ושם פגש רבי חיים את רבי חיים אבולעפיה הישישי, שניהל אז ישיבה מרובת תלמידים. קשר אמיץ התהדק בין השניים והם נפרדו בחיבה. משם חזר רבי חיים עם תלמידיו לעכו.

הגיע ערב חגי־הפסח. ביתו של רבי חיים הוכן לקראת החג, אולם דבר אחד העיב את שמחתו: טרם נמצא אורח שיסב עמו בליל הסדר.

"כיצד אקיים את 'כל דיכפין ייתי ויכול' בשעה ששום אורח לא יהיה בביתי?", הביע את צערו באוזני תלמידו וביקש: "אנא ממך, צא אל הרחוב ונסה למצוא אורח".

התלמיד יצא וחיפש, אך לא מצא אורח מתאים. כמעט התייאש, עד שעבר ליד בית־העלמין ושמע קול בכי חנוק.

חש התלמיד לעבר קול הבכי, וגילה בין הקברים יהודי המתייפח כילד. הוא ניסה לפנות אל האיש ולדובבו, אך הלה לא היה מסוגל להשיב לו.

פרץ דמעות יצא מעיניו בכל פעם שניסה לדבר. רק מילים מקוטעות נשמעו ממנו: "אבוי לי... חרב עליי עולמי... חיי אינם חיים..."

נראה היה כי האיש מבקש את נפשו למות. תלמידו של רבי חיים נרעד, ומיהר אל רבי חיים, לספר לו על היהודי המסכן.

רבי חיים לא התעכב. מיד עזב את הכנותיו לקראת החג ופנה עם תלמידו לעבר בית־העלמין. דיבורו המלטף של רבי חיים עודד מעט את היהודי, והוא פתח את סגור ליבו.

התברר שהוא יהודי עני מרוד, שהחליט לנסות את מזלו בחוץ־לארץ. הוא השאיר בארץ את אשתו

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

נחלת הלוויים בגאולה

התורה (במדבר כ"ג, ובאילך) מפרטת את דרך חלוקת הנחלות בארץ־ישראל: "לאלה תיחלק הארץ". הלוויים והלוויים לא קיבלו נחלה בארץ, כדברי התורה: "לא יהיה ללוויים הלוויים, כל שבת לוי, חלק ונחלה עם ישראל". כך גם נקבעה ההלכה ברמב"ם: "כל שבת לוי מזהרין שלא ינחלו בארץ כנען".

עם זה, בזמן הגאולה עתיד גם שבת לוי לקבל נחלה בארץ־ישראל. כך אומרים חז"ל: "עתידיה ארץ־ישראל שתחלק לשלושה־עשר שבטים, שבתחילה לא נתחלקה אלא ל'ב' שבטים". כידוע, שבתו של יוסף נתחלק לשני שבטים, מנשה ואפרים, וכך היו בעם ישראל שלושה־עשר שבטים, אולם הארץ חולקה לשנים־עשר שבטים בלבד, שכן שבת לוי לא קיבל נחלה, ואילו בזמן הגאולה תחלק הארץ לשלושה־עשר שבטים, אף לשבת לוי.

מחוץ לארץ כנען

נשאלת השאלה, איך ייתכן שיחול שינוי במצוות התורה בזמן הגאולה, והלוא התורה היא נצחית והיא קובעת במפורש כי לא ינתן לשבת לוי "חלק ונחלה עם ישראל", ולא זה מופיע במניין המצוות, ואיך ציווי זה יכול להתבטל?

התשובה לשאלה זו רמוזה בלשונו של הרמב"ם. הוא דייק לכתוב ש"שבת לוי מזהרין שלא לנחול בארץ כנען". מדוע הרמב"ם נוקט דווקא את הביטוי "ארץ כנען" ולא "ארץ־ישראל"? אלא שבכך הוא רומז שרק בארץ כנען אסור ללוויים לקבל נחלה, אולם בחלקים אחרים של הארץ, שהם בכלל ארץ־ישראל ולא חלק מארץ כנען - עתידים הלוויים לקבל נחלה.

כידוע, הקב"ה הבטיח לאברהם אבינו את הארצות שבהן ישבו עשר אומות. לאחר היציאה ממצרים נתן הקב"ה לבני־ישראל את הארץ שבה ישבו שבעת עמי כנען, ואילו את הארצות של שלוש אומות נוספות - ארצות הקיני, הקניזי והקדמוני - לא נתן. הארצות האלה עתידות להינתן לעם־ישראל בימות המשיח, כאשר תתקיים ההבטחה "ירחיב ה' אלוקיך את גבולך".

שבת לוי לא קיבל אפוא נחלה בארץ כנען, אבל הוא עתיד לקבל נחלה בארצות העתידיות - ארצות הקיני, הקניזי והקדמוני. כך יתקיים הציווי גם לעתיד לבוא, שכן שבת לוי לא יקבל נחלה בארץ כנען, ועם זה יוכל לקבל אף הוא נחלה בחלקים הנוספים שיינתנו אז לעם־ישראל.

ציפייה מיוחדת

תורת החסידות מסבירה, שבזמן הזה העבודה הרוחנית המוטלת עלינו היא 'לכבוש' את 'שבע האומות' - הן שבע המידות שלבלב. לעומת זה, אין בכוחנו לכבוש את שלושת הכוחות השכליים (חכמה, בינה, דעת), המיוצגים ב'קיני, קניזי וקדמוני, ולכן לא ניתנו לנו הארצות האלה. רק בזמן הגאולה יתבררו כוחות המוח ויגיעו לתיקונם, ואז גם יינתנו הארצות האלה לישראל.

שבת לוי הופרש לעמוד לפני ה' ולשרתו. הוא עומד למעלה מהעבודה של כיבוש המידות וביורן. לכן לא ניתנה לו נחלה בארץ כנען, כי אין זו עבודתו הרוחנית. אולם כשתגיע עת העבודה בכוחות השכליים, כשלא יהיה צורך בכיבוש ובביורן, עבודה זו תהיה שייכת גם לשבת לוי, ולכן אף הוא ינחל נחלה בארצות העתידיות האלה (ראה לקוטי שיחות כרך לח, עמ' 103).

הרבי מליובאוויטש הוסיף (התוועדיות תשמ"ו כרך א, עמ' 404) כי מכל זה עולה עד כמה צריכה להיות התשוקה ועמה הציפייה לגאולה העתידה אצל שבת לוי. נוסף על כל הדברים הנפלאים שיהיו בזמן הגאולה לכל ישראל, "ייתוסף עילוי מיוחד אצל שבת לוי, שעד עתה לא קיבלו נחלה בארץ, ולעתיד לבוא - יקבלו נחלה בארץ... אם כל בני־ישראל צועקים 'עד מתי' ומבקשים שתבוא הגאולה תיכף ומיד, הרי בנוגע לשבת לוי - נוגע הדבר ביתר שאת וביתר עוז!".

וילדיו, יצא לחו"ל ועסק במסחר כמה שנים. שם ראה ברכה במעשי ידיו והצליח לצבור סכום נאה, שבו קיווה לכלכל את אשתו וילדיו בשנים הבאות ואף לפתוח עסק מצליח.

שמחה עצומה מילאה את ליבו כאשר האנייה שבה נסע עגנה בנמל עכו. הוא כבר ראה בעיני רוחו את שמחת בני־ביתו למראה הארנק התפוח שהביא עמו. ופתאום שוד ושב! ברדתו מן האנייה אל הסירה שהובילה את הנוסעים אל החוף, נשמט הארנק וצלל במצולות הים.

שוב פרץ האיש בבכי קורע־לב והוסיף כי בארנק היה גם סכום כסף גדול שנתבקש להעביר לכלה יתומה וענייה. "כיצד אוכל להראות את פניי לפני הכלה ומשפחתה ומה יאמרו אשתי וילדיי?!", ייבב האיש, בעוד רבי חיים מביט בו בעיניים רחמניות.

פתאום פנה רבי חיים אל האיש: "בוא עמי אל החוף". מופתע הביט בו הלה כל־אמבין, אך נענה והלך אחריו.

בהגיעם אל החוף אמר רבי חיים: "עוד מעט יעלה הים אל החוף אוצרות רבים מימי קדם. בין החפצים תוכל למצוא את ארנקך, אולם עליך להיזהר לקחת את הארנק שלך בלבד ולא דבר זולתו. התזכור זאת?". האיש הנהן בהסכמה.

רבי חיים נשא תפילה הרישית וציווה על הים להוציא אל החוף את כל האוצרות ששלל. לנגד עיניהם המשתאות של האיש ותלמידו של רבי חיים החלו המים לגעוש ולבעבע, וכעבור רגע החלו לצוף ולעלות חפצים רבים, ובהם דברי כסף וזהב, תיבות עתיקות וכלים. ביניהם נראה הארנק שנישא על הגלים היישר לעבר בעליו.

האיש לא האמין למראה עיניו. הוא זכר את דברי רבי חיים והרים רק את הארנק. הוא פתח אותו בהתרגשות והיה מאושר לגלות כי כל מטבעות הכסף נמצאים בו ולא חסר דבר. רבי חיים התפלל שנית, והגלים באו ולקחו עמם את החפצים בחזרה למצולות הים.

בעודו מתקשה להכיל את גודל הנס פנה האיש בהתרגשות אל רבי חיים ואמר: "כיצד אוכל להודות לך, רבי?".

חיוך רחב התפשט על פניו של רבי חיים והוא אמר: "טובה גדולה תעשה עמי אם תואיל להיות אורחי הלילה, בליל־הסדר". האיש נענה בשמחה, ובליל־הסדר קשה היה לדעת מי מאושר יותר - היהודי שמצא את ארנקו או 'אור החיים' שמצא אורח לחג.

בית מקדש במוידיכם

לפני ציבור תורני וחסידים וגם לפני יהודים שעדיין אינם שומרי תורה ומצוות, הוא אומר. "ילדים וקשישים עומדים מרותקים במידה שווה".

ריקודים סביב הדגם

כל מפגש כזה מותיר בו התרגשות. "השבוע, כשסיימנו לבנות את הדגם באחד מבת-הספר, ניגש אליי ילד קטן ושאל: 'מתי נזכה לבנות את המקדש האמיתי?'. השאלה הייתה כנה כל-כך, שהיה קשה שלא להתרגש. מורה לספורט, אדם לא-דתי, אמר לי שמעולם לא הבין מה הוא בית המקדש וכעת הוא מעוניין לקבל עוד חומר על המקדש וכליו", מספר פרסוף.

לפני כמה שבועות קיבל פרסוף הזמנה לבוא הוא והדגם לבר-מצווה של ילד בקריית-גת. "שעה קלה קודם החגיגה בניתי עם החברים של חתן השמחה את הדגם, והנחנו אותו בצד האולם, סמוך לזירת הריקודים. בעיצומה של השמחה החל רבם של התלמידים לרקוד עם תלמידי סביב הדגם. המחזה היה מרהיב".

שליחות בוויטיקן

בתקופה הראשונה לעבודתו כמעט הצליח לראות את כלי המקדש השמורים בוויטיקן: "הגמון מרומא הציע לידידו, יהודי מומר מצרפת, לבוא לביקור בוויטיקן ולראות את כלי-המקדש. בליבו של היהודי נדלק ניצוץ. הוא פנה ללשכתו

יותר מחמש-עשרה שנה סובב מרדכי פרסוף ברחבי הארץ ומרצה על המקדש וכליו. מרדכי, רכז הדרכה במדרשה לידע המקדש, נעזר במצגות, בסרטונים, בדפייזר ובספרים. בחודשיים האחרונים הוא בא להרצאות ועמו דגם מרהיב ומיוחד של בית-המקדש, שהקהל יכול להשתתף בבניינו.

הדגם הוכן בידי הנגרים ר' מענדל קרסיק ובנו אהוד מהיישוב גמזו. מענדל הוא יליד כפר-חב"ד, ואביו אף היה ממקימי בית-הספר לנגרות בכפר. הדגם שבנו גדול ומרשים. גודלו ארבעה מטרים על שני מטרים, והוא בנוי מעץ המצופה ציפוי דמוי אבן. הדגם עשוי מכמאה חלקים, והצופים עצמם יכולים להרכיבו ולפרקו.

כמו לגו ענק

העברת דגם כזה בכל יום למקום אחר אינה משימה פשוטה, אבל המאמץ כדאי. "פתאום אתה מגלה שכל מה שלמדת על המקדש - לא הספיק", אומר פרסוף. "הדגם הוא מעין לגו ענק. החוויה של בניית המקדש בידי המשתתפים בהרצאה מעניקה משמעות אחרת לדברים". אחרי שהושלמה הבנייה, הוא צולל עם המשתתפים להבנת המקדש ודרך העבודה בו.

פרסוף מתגורר ביישוב טלמון, אבל מבקר בכל יום בעיר אחרת. "ההתעניינות בלימוד המקדש מקיפה את כל הרבדים בעם-ישראל. אני מופיע

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

תפריט של 'סעודת מצווה'

שאלה: האם אפשר לעשות סעודת מצווה (כמו נישואין, ברית-מילה, בר-מצווה) חלבית?

תשובה: בכל מקרה שחייבים לאכול סעודה, כמו בשבת וביום-טוב, עיקר הסעודה הוא הלחם. לכתחילה יש לאכול יותר משיעור 'ביצה', ויש מקילים שדיי ב'כזית' (אם יודעים מראש שלא יאכלו לחם 'כביצה', יש ליטול ידיים בלי ברכה).

הרמ"א פסק שבסעודת מצווה גם בתשעת הימים "אוכלים בשר ושותים יין". משמע מזה שלכתחילה רצוי שזו תהיה סעודה חשובה שבה בשר ויין.

אולם אפילו בסעודות שבת, שבה יש מצווה של כבוד ועונג, נפסק: "ואין חיוב לאכול בשר ולשתות יין בשבת, אלא לפי שמהיסתם יש לרוב בני-אדם עונג באכילת בשר יותר מבשאר מאכלים, ובשתיית יין יותר מבשאר משקים, לכך יש להם להרבות

תלוי בנו. פרסוף על רקע דגם המקדש

של הרב עובדיה יוסף ומסר את הדברים. מלשכת הרב פנו אל 'מכון המקדש', ואני הוזמנתי לוויטיקן.

"בגלל קשיים טכניים לא הצלחתי לקבל את האישורים הדרושים, ובמקומי נשלח אדם אחר מהמכון. הוא נכנס לוויטיקן, אך ככל הנראה כוונתו של ההגמון נחשפה, ואנשי הוויטיקן לא הסכימו להראות לו את כלי-המקדש. לעומת זה, הצליח לראות כתובות בעברית החרותות באבן. אנחנו צריכים לפעול ולעשות, לחשוב וללמוד על המקדש, ויהי רצון שנזכה לבניינו במהרה בימינו".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

בבשר וביין כפי יכולתם והשגת ידם".

לכן אם מבחינת בעלי השמחה (כמו מסיבה כלכלית) או מבחינת המזומנים (כמו אם לא נוח להם לאכול בשר בבוקר) יש סיבה להימנע מבשר, עדיין נחשבת הסעודה סעודת מצווה.

נהוג שאין מזמינים לסעודת ברית-מילה (אבל אין מניעה להזמין לאירוע הברית עצמו), אלא רק מודיעים את הזמן המתוכנן, כי חז"ל אמרו דברים קשים על "מי שאינו אוכל בסעודת מילה". האמת היא שדברים דומים נאמרו בסעודת נישואין, ואלה נהוג להזמין. ואשר לפדיון הבן, ברי-מצווה וסיום מסכת - כתבו שראוי להחמיר ולהשתתף, אבל בתספורת מצווה וסעודת הויה וכדומה אפשר להקל. ומי שאכל 'כזית' מזונות, יש מקום לומר שבוזה השתתף.

מקורות: שו"ע או"ח סי' תקנ"ג ס"ג. שו"ע אדמו"ר הזקן סי' רמ"ב ס"ב, וסי' עדר ס"ה. רמ"א יו"ד סי' רסה ס"ב. הגר"א נאה בקובץ 'אלי שם', גיליון העמ' לא.

חדש: שולחן חג

לכל חגי ישראל ומועדיו

מגוון שיחות לכל חג, מעובדות על-פי אוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש

להזמנות: טל' 1-718-6041020

